

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Δρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ ὅσα αἰτήσεις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Αἱ πληγαὶ τοῦ Ἡπειρώτου χωρικοῦ Γ' Οἱ Ἀρβανίτες

Ἡ μεγαλύτερα πληγὴ τοῦ Ἡπειρώτου χωρικοῦ εἶνε οἱ Ἀρβανίτες ἀπὸ τὸν Ἀλῆ μέχρι τοῦ τελευταίως ἀναφανέντος κατὰ τὸν πόλεμον αἰμοδόρου Γκανῆ βέη ὅλοι μὲ τὴν ἀράδᾳ τῶν ἐδασάνσαν, κατέθλιψαν, ἐτυράννησαν, ἔδειραν, ἐπλήγωσαν ὅλοι τῶν θά ἔχουν δεῖξει τὴν δύναμιν τοῦ γρόθου τῶν ἐπὶ τῶν δυστυχῶν χωρικῶν τῆς Ἡπείρου : ποῖος Ἡπειρώτης ἀγνοεῖ τὴν ἀγριότητα τοῦ Λιάπη ἥτις δὲν ἐδοκίμασε τὰ ἄγρια, τὰ θηριώδη ἐνστικτὰ τοῦ Τσάμη ; ἀγνοεῖ κανεὶς τὴν μαύρην καὶ μανιώδη ψυχὴν τοῦ Γκέκα ; τίς χωρικός καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, δὲν ἐδάρη, δὲν ὑβρίσθη, δὲν ἠτιμᾶσθη, δὲν ἐνοίωσε κατεξέσχισμένην, αἰμύφυτον τὴν ψυχὴν του καὶ ἅπαξ καὶ δις καὶ χιλιάκις καὶ μυριάκις κατὰ τὴν τύχην του ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης βρώμας ; Ναί. Ὁ Ἀρβανίτης εἶνε ἡ μόνη πληγὴ μου, ὁ μεγαλύτερος πύρρανός, ἡ βδέλλα ποῦ μοῦ ροφᾷ τὸ αἷμα, ὁ δλιθίος δαίμων ὅπου ξεραίνει ὅλην μου τὴν ζωὴν μὲ ἐκνευρίζει μὲ ἀπομαραίνει βοᾷ ἡ δυστυχισμένη Ἡπείρος, ἀλλὰ ποῖος τῆς ἔχει τὴν ψεῖ, ποῖος τὴν ἀκούει ;

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀρβανίτες εἶνε οἱ μόνοι ἐκ τῶν Τούρκων οἱ ὅποιοι ἔρχονται κατ' εὐθείαν εἰς ἐπικρὴν μὲ τοὺς χωρικοὺς, εἶνε οἱ μόνοι οἱ ὅποιοι διοικοῦσι τὴν Ἡπείρον, διότι καὶ αὐτοὶ εἶνε καὶ στρατιωτικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι ἐν Ἡπείρῳ ἀνάγκη νὰ δώσωμεν μικρὰν περιγραφήν τοῦ Ἀρβανίτου διὰ νὰ κατανοηθῇ σαφῶς εἰς τίνων χεῖρ' εἶνε παραδεδομένη ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Ἡπειρώτου.

Κληρονομῶν παρὰ τῶν γονέων του ἐνστικτὰ ἄγρια, αἰμοδόρα, ἔχων φυσικὸν προτέρημα τὴν τέρψιν πρὸς τὴν κακουργίαν, ἀγαλλόμενος θυμωσὶς εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος νηπιέθεν, σκυρτῶν ἀπὸ τὴν κούνια ἀκόμη ἐπὶ τῇ ὁσμῇ τοῦ θερβοῦ καὶ ταραχῆς, φαιδρὸς κατὰ τὰς θυέλλας, ἀτάραχος εἰς τὴν ἀνεμοζάλην, ὁ Ἀρβανίτης μεγαλώνει ὑπὸ τὰς ἀγριώτερας καὶ σκοτεινότερας ἐντυπώσεις. Εἰς τὸ δάσος γεννᾶται καὶ μεγαλώνει, εἰς τὰ ἄγρια καὶ ἀπότομα ὄρη τῆς πατρίδος του ἀκούει ἐν τῇ τρυφερᾷ ἡλικίᾳ μόνον περὶ κλεψιδᾶς καὶ ἀρπαγῆς, ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν ριζοῦται τόσον εἰς τὴν κλίνουσαν φαίνεται πρὸς τοῦτο ψυχὴν του, ὥστε ἀποβαίνει εἰς αὐτὸν πάθος ἀνίατον διὰ νὰ δεῖξωσιν τὴν μανίαν ταύτην τοῦ Ἀρβανίτου λέγουσιν ἐν Ἡπείρῳ ὅτι ἐν φυλακῇ ὁ Ἀρβανίτης μὴ δυνάμενος νὰ κλέπτῃ καὶ ἀρπάξῃ ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τὸ φέσι του καὶ τὸ κρύπτει· βλέπων καθ' ἐκάστην φόνους, συνηθίζει καταπληκτικῶς εἰς τὸν φόνον καὶ δὲν τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν μεγάλην· ἐὰν κατορθώσῃ νὰ ἀρπάξῃ καμμίαν γίδα χαίρει περισσώτερον διὰ τὴν λείαν του παρὰ διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ συντρόφου του κατὰ τὴν ἀρπαγὴν, ἔστω καὶ ἀδελφός του ἐὰν εἶνε οὗτος ἢ παιδὶ τοῦ ἢ συγγενῆς του· κεφάλι ἔχασα, κεφάλι ἐπῆρα λέγει ὁ Ἀρβανίτης, περιττόμενος ὡς θηρίον εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς ὄρυμνας, ἔχων καθημερινὴν συντροφίαν τὰ ὄρη καὶ τὰς χαράδας, ἀνατρεφόμενος μόνον μὲ τὰ θηρία τῶν δάσων καὶ μὲ τὸ τρομακτικὸν σκότος τῶν ἄγριων ἐκεῖνων νικητῶν, ἀποσκληρύνεται

τὴν καρδίαν, ἀποθηριούται, ἀποβαίνει καὶ τοῦ λύκου ἀγριώτερος καὶ τῆς τίγριδος αἰμοχαρέστερος, οὐδέποτε συγκινεῖται, ξένα ἀπὸ αὐτὸν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον εἶναι τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα· σκυθρωπὸς πάντοτε, αἰωνίως ἡ ἀγριότης βασιλεύει ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ στόμα μόνον λόγους σκληροῦς, αὐθάδεις ἐκφέρει· δὲν πιστεύω νὰ ἐξῆλθε ποτὲ ἀπὸ στόματος Ἀρβανίτου λόγος γλυκὺς κατὰπροχύντικός. Τὰ μὲν τοῦ πολιτισμοῦ στοιχεῖα τὰ ὅποια ἔχει, εἶνε ἡ χαλαρὰ ιδέα τῆς οἰκογενείας καὶ ὁ κατὰ ἀραιοτάτας κόμας συννοικισμός.

Ἀπὸ τοιοῦτον χαρακτῆρα κυβερνᾶται ὁ δυστυχὴς Ἡπειρώτης, εἰς τοιαύτην ψυχὴν εἶνε παραδεδομένη ἡ ζωὴ του καὶ ἡ τιμὴ του· μὲ τέτοιο θηρίον ἔχει νὰ κάμνῃ πάντοτε· αὐτὸν ἔχει δικαστὴν, αὐτὸν ἔχει ἀφέντην, αὐτὸν σούμπασην, αὐτὸς εἶνε ὁ στρατός του, ὁ φρουρός τῆς ζωῆς καὶ τιμῆς του. Ἡδὴ ἂς ἐξετάσωμεν τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ὡς διοικητοῦ καὶ ὡς στρατιώτου, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τοῦτο ἀκριβέστερον ἂς φαντασθῶμεν ὅτι κάποιος ἔσχε τὴν καλὴσύνην νὰ ζωγράψῃ διαφόρους σκηναὶς τοῦ βίου τοῦ Ἡπειρώτου καὶ ἂς ὑποθέσωμεν ταύτας δεικνύων ἐξηγεῖ εἰς ἡμᾶς.

Αὐτὸ τὸ δάσος κύριοι εἶνε ὁ ἐλαιὸν τῆς Λέλοδας ποῦ εἶνε εἰς τὴν λάκκον, αὐτοὶ οἱ πέντε —ἐξ χοργιάται ποῦ βλέπετε εἶνε οἱ πρόκριτοι τῆς Λέλοδας καὶ αὐτοὶ ποῦ τοὺς δέρνει εἶνε ὁ Γκανῆ-βης, αἰμοδόρος καὶ σκληρότατος Γκέκας, στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Ἡπείρου κατὰ τὸν πόλεμον καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ Σουλτάνου. Θὰ τὸν ἀπαντήσωμεν πολλὰς φορές· αὐτοὺς τοὺς ἔφερον ἐδῶ ἐξω εἰς τὸ δάσος καὶ τοὺς ζητάει τρεῖς χιλιάδας ναπολεόνια προφασίζόμενος ὅτι ἐπλήγαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν γιουνάνι κατὰ τὸν πόλεμον, βλέπετε ἐδῶ ὅτι τοὺς δέρνει μὲ τὸ καμουτσίκι διότι τοῦ εἶπαν πῶς ἂν τὰ πωλήσῃ ὅλα τὰ χωργιά δὲν θὰ πάρῃ ἴσια χρήματα· αὐτὸν ποῦ ἔρριψε κάτω καὶ τὸν κτυπᾷ μὲ ταῖς κλωτσιαῖς, ὁ χονδρός ἐκεῖνος καλοσυνδεδυμένος, εἶναι ὁ Ἀναγνώστης Σιδῶς ὁ καλλίτερος νοικοκύρης τῆς Λάκκας, ἄνθρωπος μὲ πολὺ μυαλὸ καὶ σεβαστὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς Λακιώτας· ἀλλὰ ὁ Τούρκος δὲν εἰξεύρει ἀπὸ αὐτά, φτάνει ὅτι εἶνε χριστιανός, ὅτι εἶνε ἄπιστοι, σκυλί.

Ἐδῶ κύριοι εἶνε ἡ ἰδίᾳ εἰκὼν· λείπει μόνον ὁ Γκανῆς, διότι ἔφυγεν αὐτὸς καὶ ἔδωσε διαταγὴν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς φονεύσωσιν ὅλους ἐὰν δὲν ὑποσχεθῶν ὅτι θὰ δώσουν χρήματα ὅσα-ὅσα, βλέπετε πῶς τοὺς ἔχουν στῇ μέσῃ καὶ αὐτοὶ κάθονται γύρω-γύρω μὲ τὸ ὄπλο καὶ σημαδεύουν ; ἐὰν εἰποῦν ὅτι δὲν εἶχον θὰ ρίψουν καὶ θὰ τοὺς σκοτώσουν· βλέπουν τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια οἱ δυστυχισμένοι, ἐδῶ βλέπετε ὅτι κατέβασαν τὰ ὄπλα ; συνεφώνησαν νὰ δώσουν 300 ναπολεόνια καὶ νὰ τοὺς χαρίσωσιν τὴν ζωὴν. Θὰ πωλήσουν ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν ἴσως καὶ αὐτοὶ θὰ μείνουν πᾶμποτεχοι.

Βλέπετε αὐτὸ τὸ ποτάμι κύριοι ; εἶνε τὰ πρῶτα νερά τοῦ Ἀράχθου καὶ χρησιμεύουν ὡς σύνορον Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας· ἐκεῖνο τὸ χωργιὸ ποῦ εἶνε ἐδῶθεν ὀλίγο ἀπὸ τὸ ποτάμι εἶνε τὰ Δουβιζιάνια, ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωργιὸ εἶνε αὐτὸς ὁ χωργιάτης ποῦ ἀναβαίνει ἐκεῖ τὸν ἀνήφορον μὲ

τὸ ἄλογο φορτωμένο ξύλα, τὰ πηγαίνει εἰς τὸ Συρράκον νὰ τὰ πωλήσῃ γιὰ νὰ πάρῃ καμμιὰ ὀκτᾷ ἀλευρί γιὰ τὰ παιδιὰ του· οὕτω ζοῦν εἰς αὐτὸ τὸ χωργιὸ γιατί εἶνε ἀφεντικό καὶ τὸ ψωμί τοὺς τὸ ἀρπάζει ὁ ἀφέντης, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ ξέρει ὁ δυστυχὴς πῶς σὲ λίγο θὰ εὕρῃ τὸ χάρο μπροστά του, βλέπετε ποῦ τὸν περιμένει ἐκεῖ παραπάνω ἐκεῖνος ὁ στρατιώτης καὶ τὸν σημαδεύει· νὰ ἐπυροβολήσῃ, ὦ τὸν δυστυχῇ, ἰδέτε πῶς χτυπιέται, πῶς παλαίει μὲ τὸν χάρο· κυτᾶτε καὶ αὐτὸν πῶς γελάει· τί σκληρὰ ψυχὴ ! τί τέρας ! σωστὸς Διάπης, τώρα θὰ εἴπῃ πῶς τὸν ἐσκότωσε διότι περνοῦσε τὸ ποτάμι καὶ τοῦ φώναζε νὰ σταθῇ καὶ δὲν ἤθελε· καὶ γιατί τὸν ἐφόνευσε, ἔτσι γιὰ νὰ γελά, νὰ ἰδῇ πῶς θὰ κάμῃ· βλέπετε σὲ τῇ θέσῃ εἶνε ὁ κόσμος ἐκεῖ ; πάει ὁ δυστυχισμένος καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ἡ γυναῖκα του θὰ τὸν περιμένουν ὅσον νὰ τοὺς ὑπάγουν τὰ κακὰ μαντάτα.

Ἐδῶ κύριος εἶνε τὸ Παλαιοχώρι. Βλέπετε ὅτι ἡ εἰκὼν παριστᾷ νύκτα πολὺ σκοτεινὴν· ἐκεῖνοι ποῦ πηγαίνουν ἐκεῖ σιγᾷ-σιγᾷ εἶναι στρατιῶται Ἀρβανίτες καὶ πηγαίνουν νὰ κλέψουν τὰ βλέπετε τὰ πρόβατα ἐκεῖ παρακάτω· τοὺς ἐνοίωσαν τὰ σκυλιὰ ἀλλὰ αὐτοὶ βλέπετε προχωροῦν· τώρα φωνάζουν τοῦ πιστικοῦ νὰ μὴ φωνάξῃ γιατί θὰ τὸν σκοτώσουν· νὰ καὶ ὁ καυμένος ὁ πιστικός ποῦ μαζεῦτικε σὲ ἐκεῖνο τὸ δένδρον· κάνει πῶς δὲν ἀκούει καὶ ἂς τὸν ξεκουφαίνουν τὰ σκυλιὰ· ξέρει τί τὸν περιμένει ἂν φωνάξῃ, βλέπετε ὅτι διαλέγουν· τὰ θέλουν νὰ ἦνε παχειά.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Τὸ ζήτημα τοῦ μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως εἰσηλθεν εἰς τὴν φάσιν τῆς λύσεώς του. Κατὰ τὴν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Παπαδοπούλου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱεράς συνόδου ὅπως ἀποσταλῇ εἰς Ἀργυροκάστρον ὡς ἑξαρχος ὁ μητροπολίτης Κορυτσᾶς. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἡ σκευωρία τοῦ Παπαδοπούλου θέλει ἀποδειχθῇ ἐκ τίνων αἰτίων προήρχετο καὶ ταχέως θὰ ἀπαλλαγῇ ἡ ἐπαρχία τῶν διενεργουμένων ραδιουργιῶν.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐκ τῶν 100 χιλ. λιρῶν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἀποζημίωσις εἰς τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου παθόντας. Συνετάχθη δὲ καὶ ἐν Ἀργυροκάστρῳ κατάλογος διὰ τοὺς ἐν ἀγίοις Σαράντα παθόντας ἐκ τῶν ὁδῶν τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου καὶ τῶν κομπασμῶν τοῦ πρῶην ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν Λεβίδη. ὑπεβλήθη δὲ ὁ κατάλογος οὗτος εἰς τὸ συμβούλιον πρὸς ἐπικύρωσιν καὶ ἐνῷ ἅπαντες οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ ὁ πασὰς ἦσαν ἐτόιμοι νὰ τὸν ὑπογράψωσιν ὁ ἐκ τῶν μελῶν κ. Ν. Ζώτος ἠρνήθη· συνεπεία τούτου ἐματαιώθη ἡ ἀποστολὴ τοῦ καταλόγου καὶ οἱ ἀτυχεῖς παθόντες ὑπέγραψαν νέαν αἴτησιν ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην εἰς Κων)πολιν. Δὲν γνωρίζουσι τοὺς λόγους οἵτινες ἠνάγκασαν τὸν κ. Ζώτον νὰ δεῖξῃ τοιαύτην διάταξιν, πάντως θάμως οἱ λόγοι οὗτοι δὲν δικαιολογοῦσιν αὐτὸν καθόλου. Ἰσως ἐν τῇ ἀφελείᾳ του ἐγένετο ὄργανον ἄλλων· ἀλλ' ὥφειλεν ὡς καλὸς πολίτης νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην ἀδικίαν κατ' ἀνθρώπον οἵτινες ἐδυστύχησαν καὶ ὑπέστησαν ἀνεπανορθώτους καταστροφάς, οὐχὶ δὲ νὰ πρωτοστατῇ ἀδικίας καὶ σκληρότητας ἀνηκούστου.

Ὁ ἐκ Δουβιζιάνης ἀξιότιμος κ. Λαμποβιτιάδης ἔχει ὑπὸ τὴν διαχείρησιν τοῦ κτήματά τινα

της μονής της κοινότητος. Ἐσχάτως ὁ Παπαδόπουλος ἔχων ἀνάγκην νὰ δώσῃ ἐγγύησιν εἰς τὴν διοίκησιν Ἀργυροκάστρου ἐπαρουσίασεν ὡς κτηματῆαν τὸν κ. Λαμπροβιτάδην, ὅστις προθύμως παρέσχε τὴν ἐγγύησιν ταύτην. Ὑποθέτομεν δι' ὃ κ. Λαμπροβιτάδης ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως προέβη εἰς τὴν καλωσύνην ταύτην πρὸς τὸν Παπαδόπουλον χωρὶς νὰ ἀναμετρήσῃ τοὺς κινδύνους τῆς τοιαύτης ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ ἐλπίζομεν διὰ αὐτὸς τε καὶ οἱ λοιποὶ Δουβιανῆται θὰ φροντίσωσιν ἐν τῷ συμφέροντι τῆς κοινότητος αὐτῶν νὰ ἀπαλλῶξιν τὰ κτήματα ταῦτα ἀπὸ τὸν κίνδυνον ὃν δύνανται νὰ διατρέξωσιν.

ΕΚ ΔΑΜΠΟΒΟΥ

28 Νοεμβρίου 1898

Τὰ κοινοτικά Δαμπόβου. — Κατὰ Τεμπελάνιον.

Τὰ κοινοτικά Δαμπόβου περὶ ἤλθον εἰς ἐλευσιν-πάτην κατὰστασιν ἡμέρην τῶν διαρκῶς διαμενόντων καὶ διευθυνόντων αὐτὰ τὰ ἔξω τῆς κοινότητος τοῦ τρέχοντος ἔτους δὲν τὰ ἔριξαν εἰσέτι ἀνέρονται δὲ εἰς ἐννέα χιλιάδας γρόσια καὶ οὐδεὶς κἀν φροντίζει. — Ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου τὸ χωρίον μας ἔμεινεν ἄνευ ἱερέως, ἀλλὰ καὶ ὁ μητροπολίτης δὲν χορηγεῖ ἄδελφον ἱερέως διότι ἔχει νὰ λάβῃ δύο ἔτων ἐπιχορηγήσιν. Μόνον τῇ συνδρομῇ τοῦ ἐν Ρωμανίᾳ διαμενόντος ὁμογενεῶς Θωμᾶ Λέκα ἡ Νότσα διορίσθη ἡμεροδιδάσκαλος νέος μεμφομένης καὶ δραστήριος συγχωριανός μας κ. Ἀθ. Ε. Παναγιωτίδης. — Αἱ νυκτοφυλάκαι καὶ ζωοφυλάκαι εἴνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν διότι ἔμεινεν ἡ κοινότης ἄνευ νυκτοφυλάκου, καθὼς ὁ πρῶτος τοιοῦτος κατατρεχέται παρὰ τῆς ἀρχῆς. — Ἀγνωστοὶ ἐκλεψάν ὀλόκληρον Μπουκάα ἐκ τῆς οἰκίας Πέτρου Δαντούλην, οἱ αὐτοὶ ἀγνοοῦσι ἐισελθόντες διὰ τῆς ὁροφῆς εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Εὐαγγέλιου Νότσα διαρρήξαντες τὴν θύραν καὶ ἀνεσχέλιως ἀφῆρσαν πᾶν ὅ, τι εὗρον ἀξίας ἄνω τῶν 25 ληρών. Τὸ κατὰστημα μολὶς ἀπέχει ἐκ τοῦ Ἀμιλίκου 20 βημάτων ἐνθα διενεκτήσαντες ὁ Σέλφο ὁμπασις μετὰ πέντε στρατιωτῶν μετ' ὅλας τὰς ἐνεργείας οὐδ' ἔχοντος ἀπεδείχθη. Ἐναγωνίως περιμένοντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνακρίσεως δυσπολλὰ ὑπὸναι ἐγγερόνται καὶ εἰς συγχωριανούς. — Τί δὲ νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τοῦ συμβάντος τοῦ συγχωριανού μας καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐργαζομένου Ἡλία Κέντρον; οὗτος ἦλθε πρὸ 5 μηνῶν μετὰ ἐξαστῇ ἀπουσίᾳ καὶ θέλοντες νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ διαβατήριόν του κατῆλθε εἰς Τεμπελάνιον, ἀλλὰ τῇ ἐνεργείᾳ ὁμοκωτῶν αἰσχρῶν τιμῶν φίλων εὗρεν εἰς τὸν ζῆπυτὴν τελεσίδικον ψευδὴ ἀποφασιν μηνιαίας φυλακίσεως καὶ 80 γρ. προστίμου, ἐνθ' οὐδέποτε ἐπαρξέει τὸ οὗτε ἐκονομικῶν καὶ πρὸς αὐτὸν κληρὸν ἡ ἀπόφασιν, ὅπως δὲ εὐχαρίστησιν δὲ οὗτοι οἱ κακὸβουλοὶ ἠθέλησαν ὁ ζῆπυτὰς νὰ τὸν δολοφονῇ εἰς τὰς φυλακάς, ἀλλὰ τῇ ἐνεργείᾳ ἡθικῶν καὶ υἱακῶν φίλων του ὁσῶς ἀναφορὰν εἰς τὸ μετὰ μετὰ ἐπλήρωσε μόνον τὸ προστίμου καὶ ἀπὸ τῆς φυλακίσεως πρὸς μετὰ τὴν λήπην τὸν τοιαῦτα ἐνεργούντων. — Συνελθόντες δὲ οἱ κάτοικοι εἰς κοινὴν συνεδρίαν καὶ κατιδόντες τὴν ἐλευσινὴν κατὰστασιν τῶν κοινῶν διώρισαν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Κωνσταντίνου Ντῆλιου, Δημητρίου Τσουτούρη, Κέντρου Πόγα καὶ Ἀθανασίου Νότσα ὅπως ἐξετάσῃ πᾶν ζήτημα καὶ φέρῃ βελτιώσεις, ἔχοντες δὲ ἐλπίδας βασιζόμενοι ἐπὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος τῶν δι' ἐλπίδων καθάριται τὰ περιττὰ καὶ οὐσιώδη μέλη. — Ὁ δὲ ἐν Ἰωαννίνους ἐμπερινεόμενος καὶ διαμενὼν Χρῆστος Μαρτίνους ὤρισεν εἰς τὸ χωρίον μισθὸν ἐνὸς ἱερέως. — Οἱ κάτοικοι πλὴν τῶν βασιλικῶν φόρων καταπίπτουσιν σκληρῶς καὶ παρὰ τῶν ἐνοικιστῶν τῆς δεκάτης· ἐὰν ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἤθελε εἰσπράξῃ δι' ἄλλου ἄλλου μέσου τὸν ἐπαχθέστατον τοῦτον φόρον τότε θὰ ἐλευθερωθῇ ὁ λαὸς ἐκ τῆς δουλείας τῶν δεκατιστῶν. — Ὑψώνοντες φωνὴν καὶ καθυκετεύομεν διὰ τῆς Φωνῆς τῆς Ἡπείρου ἵνα ἡ Ζάπειος ἐπιτροπὴ μὴ δεῖξῃ ἀδιαφορίαν ἀλλὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ δωρητοῦ Κωνσταντίνου Ζάππα. Καθ' ὅτι οἱ ζῶντες ὁμογενεῖς βλέποντες μὴ ἐκτελούμενην τὴν διαθήκην Ζάππα

διστάζουσι πλέον νὰ ἀφίσωσι διαχειρίσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως· ἐλπίζομεν διὰ καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις κατιούσα τὸ ἄδικον θέλει διατάξῃ ἀμέσως τὴν ἐφαρμογὴν πρὸς παρηγορίαν ὅλων τῶν ὁμογενῶν.

Τὰ ὑπ' ἀγνώστου ἀναγραφέντα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 302 φύλλῳ τῆς ἀξιοσημειώτων ἐφημερίδος κατὰ τῆς νῦν ἑπορίας τῶν Ἑκπαιδευτικῶν Καταστημάτων τῆς Κοινότητος Μονοδενδρίου θεωροῦμεν ἀνάξια ἀναγνώσεως, ἅτε μηδὲ μίαν ἐχόμενα ὑποστάσεως, ἀλλ' ἀπλῶς μαρτυροῦντα τὸν γόλον καὶ τὸ πάθος δι' ἡ καὶ τριῶν προσώπων ἐπὶ τῇ μὴ συμφορῇ τοῦ συγγενούς αὐτῶν κ. Α. Ζ.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἀναγραφέντα πιθανὸν νὰ προῦξεναν ἐντυπώσιν ἐν ταῖς μὴ εἰδόσι τὴν ἀληθὴ τῶν πραγμάτων θέσιν πρὸς ἄσιν καὶ τῆς ἐλαχίστης πλάνης καὶ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀξίας τῆς νῦν ἐπορίας κηρύττοντες καὶ ἀποδεικνύοντες τὸ ἄλογον καὶ ἀβάσιμον τῶν κατηγοριῶν ὡς ἐξῆς. Πρῶτον μὲν ἡ αὐτὴ καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν διετίαν τὰ τῆς κοινότητος διέπικτα ἐφόρα προσελκύσαντο τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην συμπαθῆς τῆς Κοινότητος ἐπὶ τῇ τῷ διορισμῷ διδασκάλων ἀριστοδοκίμων καὶ ἀνεγνωρισμένης ἰκανότητος καὶ ἐπὶ τῇ ἐντελεῖ ἀπαλλαγῇ τοῦ κληροδοτήματος ἀπὸ δυσδοξίας, ἐνεκα ἀντιξῶν περιστάσεων, ἡρώων δ' αὐτῶν, δι' ἡ Κοινότης εὐγνωμονοῦσα τοῖς πρῶτον ἑπορίας διὰ τὴν ἀναμείβεσθαι καὶ ἐνδελεχῇ περὶ τῶν αὐτῆς πραγμάτων μέριμναν αὐτῶν, ἐπιθυμοῦσα δὲ ἵνα δεῖξῃ τὴν πληρὴ ἐμπιστοσύνην τῇ πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ ἀμερόληπτα αὐτῶν αἰσθημάτων, ἐξελέξατο καὶ διὰ μίαν ἐπὶ διετίαν ἀμεινότερος ἐφόρου τῶν Ἑκπαιδ. Καταστημάτων παμψηφεί.

Τοιοῦτων δ' αὖτε τῶν νῦν ἐφῆρον ἰδικάτατα καταμέμμενοι αὐτῶν οἱ ἐπανατοίς ὡς μὴ δυναμένων νὰ ποιῶσιν διακρίσιν ἐκλογῆς διδασκάλων καὶ ἀγοροφύλων, καὶ δι' αὐτὴν ἐλπίδες ἀξίαν αὐτῶν ἐστῆσαν ἀπέθαναν φροῦσαι. Τοῦτο δὲ διότι ψηφίζοντες τοὺς ἐφόρους ἠλπίσαν δι' ὅτι ἔξωσιν αὐτοὺς νευρόσπαστα καὶ ἐτεροκλίτους διορίζοντας διδασκάλους, οὗς τινες αὐτοὶ ἐκ συμπαθείας ἡ καὶ συγγενείας, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἑαυτῶν ἐκρίνον διὰ τὰ ἀλλότρια, ἤθελον προσάξῃ, καὶ διέποντας τὰ τῆς Κοινότητος κατὰ τὴν βούλησιν τῶν ψηφισάντων αὐτοὺς. Τοῦτον λοιπὸν τῶν ἐλπίδων μὴ πληρωθῶσιν τῶν δὲ κ. ἐφόρων προβάντων ἀπροσωποληψίας εἰς διορισμὸν διδασκάλων ἄριστα ἡρώων, συνειδόντων τὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ ἀνάγκας ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν παίδων καὶ τῆς ἡθικῆς αὐτῶν ἀναπλάσεως ἐργαζομένων, χαλαραίνουσιν οἱ κῆρυς οὗτοι καὶ τὰ ἴδια αἰσθημάτων τοῖς ἄλλοις ἀποδίδουσιν. Ἡ μὲν λοιπὸν ἐφόρα περιφρονοῦσα τοὺς λήρους καὶ τὰ φληναφήματα ἐξακολουθεῖ τὴν ἐνδομὸν αὐτῆς πορείαν, ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα ἐμαρτύρησαν καὶ μαρτυροῦσι ἡμεῖς δὲ ἐξώμεν τοὺς ἐνεκα ἰδιοτελῶν σκοπῶν καὶ ἀτομικῶν λόγων κατακρυφαίοντες. Ἀμειρόληπτος.

Ὁ μουδὴρ Ζαγορίου ἀναγγέλλει δι' τὴν 27ην παρελθόντος ἡρὴ μινὸς τὴν 11ην ὥραν τῆς πρωῆς πυρκαῖα ἐκράγετο ἐκ τοῦ παντοπωλείου τοῦ Ἀντωνίου Παπᾶ Ἀντωνίου ἐν τῷ χωρίῳ Δαίστα, ἀπετέρωσε τὸ ἐν λόγῳ μαγαζίον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σχολείου, ἀπεσπάλη δὲ ἐκεῖ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν αἰτίων τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἡ διοίκησις Βερατίου ἀναγγέλλει δι' περὶ τὴν πρωῆν τῆς 19ης παρελθόντος ἡρὴ μινὸς ἐν ᾧ ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Τηρπάτι Ἀλῆ Σουλεϊμάν διέμενεν κατὰ τὴν νύκτα μετὰ 400 ζώων εἰς τὸ μίαν ὥραν ἀπέχον τοῦ χωρίου Δουκάτῃ τῆς Αὐλῶνος, ρυάκιον ἀφῆκε κατέληθῃ ὑπὸ τῶν μετ' ὁρμῆς ἐπελθόντων ὑδάτων ραχίνας βροχῆς, συνεπεί τῆς ὁποίας 117 πρόβατα καὶ αἰγῆς παρέρωσαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἐπινίγη δὲ ὁ εἰρημένος Ἀλῆ Σουλεϊμάν καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δερβίς, ὡς καὶ τὰ κορσάτα Βέλο καὶ Μπέφα διεσώθησαν δὲ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐπλήσαν δὲ ἐσώθησαν πληρωθέντες μόνον εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Τῇ 8 Δεκεμβρίου 1898

Χθὲς ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς αἰματοβαροῦς καὶ πολυστενῆς τοῦ Κρήτης ἐψάλη περὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν δοξολογία ἐν τῷ ἐνταῦθα ἱερῷ ναφ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρισταμένων τοῦτο δημαρχοῦντος κ. Νικολάου Οἰκονόμου, τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβολῶν, πάντων τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου μετὰ τοῦ γυμνασάρχου, τῶν ἐλλήνων διδασκάλων καὶ δημοδιδασκάλων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν κ. δικαστῶν καὶ πάντων τῶν ὑπαλλήλων ἐν γενεῇ πλὴν τοῦ κ. Νομάρχου, ὅστις δὲν παρίστη, καὶ ὅσων ἡ δοξολογία ἐψάλη ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, καὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων μὴ παριστάντων ἐπίσης διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Παρίστατο ἐπίσης ὁ λαὸς τῆς πόλεως μας, καθ' ὅσον ἡ ἀγορὰ ἦτο κεκλεισμένη ἀπὸ πρωῆς, κατὰ διαταγὴν τῆς δημορίας. Οἱ κώδυνες πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἦσαν χαριστικῶς κατὰ τὴν ὥραν τῆς δοξολογίας, ὡς ἐκ τούτου ἐταράχθησαν λίαν οἱ γείτονές μας Τούρκοι, μὴ θέλοντες νὰ πιστεύσωσιν ἀκόμη εἰς τὸ γεγονός. Λόγους λίαν συγκινητικῶς ἐξερρόνησαν ἐν πρώτοις ὁ κ. Νικόλαος Νιανάρης, πρωτοδίκης, εἰς τὸ δὲ κ. Νικόλαος Ἀδριανῆς, καθηγητῆς τῆς Γαλιλικῆς γλώσσας ἐν τῷ ἐνταῦθα Γυμνασίῳ καὶ τέλος ὁ κ. Ἰακώβ Τζάφας ἐκ μέρους τῆς ἐνταῦθα Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος. Ἀπᾶς ὁ λαὸς συνεκινήθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ ὀρθολογικοὶ ὅλοι καθύρτοι ἐκ θαυμάσιου χαρᾶς ἐπὶ τῇ διὰ τοιοῦτων ἀγώνων καὶ θυσιῶν ἀνακαταθήκῃ τῆς ἐλευθερίας τῆς Κρήτης. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ὅπως ὁ λαὸς ἐξηκολούθησε βροντοφῶν ὑπὲρ τῆς Κρήτης τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, ἀπάσης τῆς Βασιλικῆς οὐλομένηας καὶ παντός τοῦ ἔθνους, εὐχόμενοι τῷ ὄντι καὶ ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀπελευθερώσεως τῆς πολυστενῆς Ἡπείρου, Ἀλβανίας, Μακεδονίας, Θράκης, Μικρᾶς Ἀσίας καὶ πασῶν τῶν ὑποδούλων Ἑπαρχιῶν. Ἡ συγκίνησις τοῦ πλῆθους μίχρη τῆς ἐσπέρας ἦν ἀπερίγραπτος καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς ἀνεκράστος. Παντοῖα δὲ σχήμα ἐγένοντο ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ πρίγκιπος καὶ διάφοροι φῆμαι διεσπάρησαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν.

ΚΡΗΤΙΚΑ

Τὸ καίμενον τῆς προσφώνησεως τοῦ Θεοφιλοτάτου Ἐπισκόπου Κυδωνίας κατὰ τὴν τελεσεθείσαν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει τοῦ λαοφιλοτάτου πρίγκιπος Γεωργίου ἔχει οὕτω:

«Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον. «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. «Ἀπλῶς χαρὰ, Ὑψηλότες, καὶ ἀνεκφραστοὶ ἀγαλλιάσεις καταπλημμυρεῖ τὴν καρδίαν μου κατὰ τὴν ἱερὰν καὶ ἐπίσημον ταύτην στιγμήν. Δοξάζω τὸν Θεόν μου δι' ὅτι ἔσχον τῇ μερίστικῃ τιμῇ νὰ προσαγορεύσω τὴν σὴν ἐπαιραστὸν Ὑψηλότητα ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ καὶ εὐχρῇ ἀφίξει Σου. Ἡ Κρήτις ἅπασα ἀπὸ ἀρκυρ εἰς ἄρκρον αὐτῆς πληροῦται εὐφροσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ θεοῦ. Ἡ πολλὰ βασιλευσθεῖσα καὶ πλειστάκις αἰματοκυλισθεῖσα Κρήτις, ἡ νῦν παρὰ Σου, διαδίδεται οὐ μόνον τὴν ἐπουλόωσιν τῶν πληγῶν τῆς, οὐ μόνον τὴν λήξιν τῶν δεινῶν τῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Σῆς ἀρενωτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν προαγωγήν καὶ τὴν ποδηγητήριον εἰς τὴν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὸν ἀληθινὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐνθυμῆσαν. Περαιθεῖ δὲ καὶ ὁ προαιώνιος πῦθος τῶν τέκνων αὐτῆς, τῶν τε ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων, τῶν τε διασωσμένων ἐξαρραλίσθη ἡρὴ καὶ δι' ἀπεσπῆθη ὁ κίνδυνος τῆς ἀποτυχίας αὐτοῦ, προσφώνει Σοὶ περιχαρῆς δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου τὸ ὡς εὐ παρέστης καὶ γρηθύνους ἀναμείβεσαι τοῦ Φαλαμυδοῦ. Ἀδελφὴ ἡμεῖς ἡμεῖς ἐπὶ Σοὶ Κύριος ἀγαλλιάσμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων πρὸς τὸν Μουσουλμάνον Δῆμαρχον Χανίων Χουσεῖν βέη Γιαννιτσαρὶ κατέβησαν οἱ πρίγκιπες ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἰδιαιτέρως. Καθ' ἀσφαλῶς γράφουσιν ὁ πρίγκιψ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Ἐγὼ ἦλθον νὰ κυβερνήσω τοὺς Κρήτας καὶ δὲν διακρίνω ὀρθοκείμενα. Ὁρεῖστε καὶ αἰεὶ νὰ ἡσυχάζητε τὸ παρελθόν. Ἐλθετέ μετὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος διότι πολλῶν οἱ πρόγονοι ἦσαν Χριστιανοί.»

Εἰς ταῦτα ὁ Δῆμαρχος ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς: «Πάντες ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν βεβαίως δὲν εἶμαι κατὰλλῆλος οὐδ' ἱκανὸς νὰ εἰπῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ ἄλλ' ἂν ἡ Α. Β. Υ. μοι ἐπέτρεπε θὰ ὑπέβαλον Ἀδελφὸς εὐσεβῶς στηρίζομαι εἰς τὴν μακρὰν πείραν τὴν ὅποιαν ἔχω γνωρίζων τὰ πράγματα καὶ πρόσωπα, δι' αἵταιται διὰ τὴν κυβερνήσιν τῆς Νήσου: μεγίστη ἀστυρῆσις καὶ πληρὴς δικαιοσύνη. Ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶνε νομοταγὴς, ἐπιζητεῖ ὅμως ἰσότητά καὶ δικαιοσύνην».

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Χανία ὁ πρίγκιψ ἐπισκέψθη τὸ κυριώτατον ἔκρη καὶ τὸ ἐκράδιον ὅπου ἐγένετο δεκάς ὑπὸ τὸν προκείμενον ὀθωνισμὸν, εἰς οὗς ἡ ἐπισκέψις αὐτῆς παρηχάγη εὐμενὴ ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἰδιαιτέρως. Καθ' ἀσφαλῶς γράφουσιν ὁ πρίγκιψ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ ἦλθον νὰ κυβερνήσω τοὺς Κρήτας καὶ δὲν διακρίνω ὀρθοκείμενα. Ὁρεῖστε καὶ αἰεὶ νὰ ἡσυχάζητε τὸ παρελθόν. Ἐλθετέ μετὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος διότι πολλῶν οἱ πρόγονοι ἦσαν Χριστιανοί.»

Εἰς ταῦτα ὁ Δῆμαρχος ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς: «Πάντες ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν βεβαίως δὲν εἶμαι κατὰλλῆλος οὐδ' ἱκανὸς νὰ εἰπῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ ἄλλ' ἂν ἡ Α. Β. Υ. μοι ἐπέτρεπε θὰ ὑπέβαλον Ἀδελφὸς εὐσεβῶς στηρίζομαι εἰς τὴν μακρὰν πείραν τὴν ὅποιαν ἔχω γνωρίζων τὰ πράγματα καὶ πρόσωπα, δι' αἵταιται διὰ τὴν κυβερνήσιν τῆς Νήσου: μεγίστη ἀστυρῆσις καὶ πληρὴς δικαιοσύνη. Ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶνε νομοταγὴς, ἐπιζητεῖ ὅμως ἰσότητά καὶ δικαιοσύνην».

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Χανία ὁ πρίγκιψ ἐπισκέψθη τὸ κυριώτατον ἔκρη καὶ τὸ ἐκράδιον ὅπου ἐγένετο δεκάς ὑπὸ τὸν προκείμενον ὀθωνισμὸν, εἰς οὗς ἡ ἐπισκέψις αὐτῆς παρηχάγη εὐμενὴ ἐντύπωσιν.

Αἱ πρῶται φροντίδες καταβάλλονται ἡρὴ, ὅπως ὁργανωθῇ ἡ χωροφυλακία καὶ ἐξασφαλισθῇ ἡ δημοσία τάξις, διότι ἡ ἐκπόνησις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀριστικοῦ πολιτευματος ὅπως δέχεται ὁ ἀπαιτητὴν χρονικὸν διάστημα τοῦλάχιστον ὁκτώ μηνῶν. Ὑπάρχει ἀριθμὸς τις ἡρὴ ἐκφυγόντων χωροφυλάκων ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε ἐντελὴς ἀνεπαρκὴς ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὰ διεβῆ ἔκρη, τὰ κατὰ τὴν νῆσον. Σήμερον 6 χιλιῶδες ἄνδρες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ εἶνε ἐγκατεστασμένοι εἰς τὴν νῆσον. Ἐκ τούτων οἱ μὲν Ἀγγλοὶ, πλείστοι κατὰ τὸν ἀρκῆρον, κατέχουσιν τὸ Ἡράκλειον. οἱ Ρώσοι τὸ Ρέθυμνον, οἱ Γάλλοι τὰ Χανία καὶ τὴν Σίτιαν, οἱ Ἰταλοὶ τὰς ἐπαρχίας τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ δύναμις αὐτῇ ἀπεσπῆθη ἡρὴ κατὰ μίαν μέρος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ναυάρχων καὶ ἀπέμειναν περίπου δύο τάγματα ἐξ ἐκάστης Δυνάμεως ὡς στηρίγματα τῆς ἐντοπίας χωροφυλακίας. Ὁ κατὰ τὴν νῆσον χωροφυλακία προσάπτει εἰς δυσχερείας. Κατατάσσονται πολλοὶ ἄλλ' ὀλίγοι ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰς τάξεις των, μὴ δύνανται ν' ἀναχωρήσιν τὴν τραχύτητα τῆς πενιχρίας. Ὅπως δέχεται ὁμοῦ, εἰν καταβλήθη προσπάθεια καὶ ἀναπτυχθῇ ἐπιμονή, θὰ καταρτισθῇ ὁλόκληρον κατ' ὅλην τὸ σῶμα τοῦτο ὅπως ἐπαρκῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς δημοσίας τάξεως. Εἶνε ἀληθὴς δι' τὰ φυλετικὰ μίση ἡμῶν ὅτι μετὰ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν ὀθωνιστῶν καὶ οἱ χωρικοὶ μετὰ φιλικῷ πνεύματος ὑποδέχονται τοὺς ὀλίγους παλινστουτῆτας ὀθωνιστοὺς εἰς τὰς χωρίας, ἀλλ' ἡ κατὰστασις εἶνε πάντοτε ἀνώμαλος. Τὰ ὀθωνιστικὰ σπῆτια ἐκάσαν καὶ καταστρέφη μίαν μέρος τῶν ἐλαιονόδων τῶν ὀθωνιστικῶν κτημάτων.

Γάλλοι καὶ Ἰταλοὶ ἀξιωματικοὶ καταγίνονται ἡρὴ ἀκούοντες τοὺς κατατασσόμενους χωροφυλάκας. Ἡ ἐκγύμνασις παρουσιάζει δυσχερείας, διότι οὗτε συνεννόησις δύναται καὶ ἐπὶ τῇ μετὰ ἀλλογλώττων, οὗτε οἱ κατατασσόμενοι δεσμεύονται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δύνανται κατὰ τὴν ἀνασχετοῦσιν ἐν τῇ αὐστηρότητι τῆς πενιχρίας ν' ἀπορρίψωσι τὸ πηλίκιον διὰ ν' ἀναλάβουν τὴν σκαπάνην. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατευμάτων δίδουσι τὰ παραγόμενα ἐλλήνιστι καὶ γνωρίζουσι καὶ δέκα ἀκόμη λέξεις ἐλληνικάς, μετὰ ὅπως προσπαθοῦν νὰ συνεννοηθῶσιν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τῶν ὁρῶν τούτων ἔχει χροιάν τινα κομικὴν ἐπιπλοῶσαν βλαβερώς ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμομένου σκοποῦ. Τὰς δυσχερείας ὅμως ταύτας ἐν τινι μέτρῳ υπερνικῶνται ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ εὐστάθεια τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες κατάρθωσαν νὰ σχηματίσιν ἡρὴ σῶμα χωροφυλάκων, τὸ ὅποιον βραδύς ἀλλὰ σταθερῶς αὐξάνει.

Ἡ διαγωγή τῶν Κρητῶν εἰς τὰ Χανία κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν τελευταίων γεγονότων ὑπάρχει σφόδρῶν καὶ κοσμίᾳ. Οἱ δῆμαρχοι καὶ πολλοὶ βέρες τῶν Χανίων εἰργάζονταν διὰ τὴν διακοσμίαν τῆς πόλεως καὶ παρουσιάσθησαν κατὰ τὸν ἐνοπίον τοῦ πρίγκιπος ἐκδηλώσαντες ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἰδιαιτέρως. Καθ' ἀσφαλῶς γράφουσιν ὁ πρίγκιψ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Ἐγὼ ἦλθον νὰ κυβερνήσω τοὺς Κρήτας καὶ δὲν διακρίνω ὀρθοκείμενα. Ὁρεῖστε καὶ αἰεὶ νὰ ἡσυχάζητε τὸ παρελθόν. Ἐλθετέ μετὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος διότι πολλῶν οἱ πρόγονοι ἦσαν Χριστιανοί.»

Εἰς ταῦτα ὁ Δῆμαρχος ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς: «Πάντες ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν βεβαίως δὲν εἶμαι κατὰλλῆλος οὐδ' ἱκανὸς νὰ εἰπῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ ἄλλ' ἂν ἡ Α. Β. Υ. μοι ἐπέτρεπε θὰ ὑπέβαλον Ἀδελφὸς εὐσεβῶς στηρίζομαι εἰς τὴν μακρὰν πείραν τὴν ὅποιαν ἔχω γνωρίζων τὰ πράγματα καὶ πρόσωπα, δι' αἵταιται διὰ τὴν κυβερνήσιν τῆς Νήσου: μεγίστη ἀστυρῆσις καὶ πληρὴς δικαιοσύνη. Ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶνε νομοταγὴς, ἐπιζητεῖ ὅμως ἰσότητά καὶ δικαιοσύνην».

τὴν ἀφροσύνην τῶν πρὸς τὸν Ἀρμοστὴν τῆς πατρίδος των. Βεβαίως ἡ λύσις τὴν ὅποιαν ἔλαβε τὸ κρητικὸν ζήτημα δὲν ἦτο σύμφωνος πρὸς τὰς προστάσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ὀθωνιστῶν καὶ δὲν ἦρυνά ποτε νὰ τοὺς ἐνθουσιάζῃ. Τὰ αἰσθημάτων τῶν ὀθωνιστῶν ἀποδίδουσι αἱ κατωτέρω συνδιαλέξεις μετὰ βέβαιον τὸν Χανίων.

Ὁ πλούσιος βέης Ἐκμὴ Σοφοδάκης, κρῖνον τὴν λύσιν τὴν ὅποιαν ἔλαβε διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρίγκιπος τὸ κρητικὸν ζήτημα, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἡμεῖς εἴμεθα ἡμετεροκίμοι νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς περιστάσεις. Δὲν ἔχομε

πόθος τοῦ νὰ καθιστᾷ τὰ πάντα βιὰ καὶ σαφῆ, τοῦ νὰ ὑπάγῃ τὰ πάντα εἰς κανόνας ἀπαράβατους καὶ νὰ προσδῶν εἰς αὐτὰ ἐκείνον τὸν τύπον, ὃν τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ ὥς τὸν μόνον ὀρθὸν καὶ ἀρμόδιον, τὸν ἤγεν ἐνίοτε μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων. Τῆς ὑγείας τοῦ ἡ καταστάσεως τὸν ἡνάγκασε πρὸ τινων ἐτῶν, ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὸν νενομισμένον χρόνον τῆς διδασκαλίας ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾧ διορίσθη καθηγητὴς τῷ 1864, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ ἔτη ἐχρημάτισε καθηγητὴς γυμνασίου, ἐν Πάτραις καὶ τηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας καὶ ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὸν ἐπὶ τιμῇ μόνον τίτλον τοῦ καθηγητοῦ, ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ καὶ ζῶντα κατ' ἄξιον πάντοτε τὸν ἐτίμα διὰ τιμῆς ἐσάει θὰ ἔχῃ καὶ τὴν μνήμην του, τὴν δὲ δικαίαν ταύτην τιμὴν ἠθέλησαν ἢ τε Ἀκαδημαϊκῇ Σύγκλητος καὶ ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ νὰ ἐκδηλώσωσιν ἀναθεῖσαι εἰς τὸν πάλαι μὲν ποτε μαθητὴν του, ἔπειτα δὲ φίλον καὶ συνάδελφόν του νὰ τὸν προσφωνήσῃ τὸ ὕστατον.

Ὁ Σεμιτέλος ἐγεννήθη εἰς Μονοδένδριον τοῦ Ζαγορίου καὶ ἀγκυρὸς μέινει οὐδένα ἀφίνει κληρονόμον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας ὁ κ. Ἀριστοτέλης Δάνος ἱατρός μεταβιβάων εἰς Βίταν.

Ἀνεχώρησε διὰ Πρέβεζαν ὁ κ. Μῆχος Βαζδέκης ἱατρός ἐκ τοῦ πύργου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀνεχώρησε διὰ Μονοδένδριον ὁ κ. Βασίλειος Ντέλας.

Μετὰ μεγίστης λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ ἐκ Λαμπόδου Βασιλείου Δέδε δημοδιδασκάλου ἐνταῦθα καὶ φοιτητοῦ τῆς νομικῆς. Ὁ μεταστάς διέκρινετο διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ καὶ φιλοπάτριδα αἰτήματα κατορθώσας νὰ ἀγκυρῇ εἰλικρινῶς ὑπ' ὅλων τῶν σχετισθέντων αὐτὸν τὸ φέρετρόν του κατὰ μεστον ἐξ ἀνθῶν καὶ ἀπερίνων παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ φίλοι καὶ πατριῶται αὐτοῦ μετὰ τῶν θηρούντων αὐτὸν μαθητῶν τῶν καὶ συναδελφῶν μέγροι τῆς τελευταίας του κατοικίας, ὅπου ἀτεχνάρεται αὐτὸν διὰ συγκινητικωτάτων λόγων ὁ ἐπιθωρητὴς τῶν Δ. σχολείων καὶ ὁ συνάδελφος κ. Ἰωαννίδης. Εἶη τὸ χῶμα αὐτοῦ ἐλαφρόν.

Ἀφίκοντο ἐξ Ἀλβανίας Τσεφλεκίου οἱ κκ. Ν. Διάπης καὶ Γ. Μονέδας μεταβιβάοντες εἰς Σερβίαν. Ἐκ Κρήτης δὲ μεταβιβάων εἰς Βραίλαν ὁ κ. Ἰω. Καραϊσκιός.

Ἀφίκετο ἐκ Λαμίας ὁ κ. Γεωργ. Σιάμος τελειόφοιτος τῆς νομικῆς.

Ἀπεβίωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου εἶχε μεταβῇ ποδὲς ἱστῶν του πλῶν ἐκ τοῦ ἥπατος, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μπέλας εἰς τῶν καλλιτέρων οἰκοκυραίων τῆς ἁν Βίταν.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

σλίξ καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι καταστάσεως καὶ τῶν ἐπανειλημμένων καὶ αὐστηρῶν πρὸς αὐτὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διαταγῶν, ἵνα τεθῇ ἐν τέρμα εἰς τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παραταθείσαν πολιορκίαν καὶ ἐπιληρθῇ ὁ στρατάρχης μετὰ ἐρκατηριότητος τοῦ ἔργου τῆς καθυποτάξεως καὶ τιμωρήσεως τῶν ἐπαναστάντων ραγιάδων. Ἀμὰ λοιπὸν τῇ συνομολογήσει τῆς ἀναχωρῆς ἰσχυρὸν ἐπέμψε σῶμα στρατοῦ ὁ Χουρσίτ ὑπὸ τὸν Ἰσμαὴλ Πασόμπεην κατὰ τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπαναστατῶν, ἕτερον δὲ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς φρουρᾶς τῆς Ἀρτης, ἧτις πολλαχόθεν ἡπειλεῖτο ὑπὸ τῶν Σουλωτῶν καὶ τῶν Ἀλβανῶν συμμάχων αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὸ τὸν Ἰσμαὴλ Πασόμπεην στρατὸς συνετρίβη κατὰ τὰ περίε τοῦ Κομποτίου, τὰ δὲ λείψανα αὐτοῦ κατέρυγον εἰς Ἀρταν. Τὴν αὐτὴν δὲ τύχην ὑπέστησαν καὶ οἱ ἐν Βιρυάδες ὠχυρωμένοι Τούρκοι, κατὰ τῆς θέσεως ὑπὸ τῶν Σουλωτῶν. Ἐνῶ δὲ πάντες οὗτοι μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ συγκεντρωθέντες πρὸ τῆς Ἀρτης, ἐμελέτων τὴν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Χουρσίτ ἐν Ἰωαννίνοις ἐπιθεῖν, ὁ Ἀλῆς δὲ ἐπιστολῆς παρηγγέλειεν αὐτοὺς νὰ παύσωσι πᾶσαν ἐχθροπραξίαν, ἅτε ἀρξάμενων ἤδη τῶν πρὸς παραδοσιν τοῦ φρουρίου, Ἰωαννίνων διαπραγματεύσεων. Ὡς ἡν εὐλογον, τὸ ἀγγέλιμα τοῦτο

— Καλεῖται ὁ Κωνσταντ. Νικολάου Ράπτου ἐκ τοῦ χωρίου Γοργα ἱστῆς τῆς ἐκτεταχίας Βελλῆς καὶ Κονίτσας καὶ νῦν ἀγνώστου διαιωνῆς, ὅπως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἅτε ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς Μαγδελίνης Γεωργίου Ἰαλάνη κατοικοῦ τῆς Νήσου Ἰωαννίνων ἐπὶ διαλύσει μνηστειας, ἄλλως δικασθῆσεται ἐν ἡμῇ.

— Ἐπειδὴ οἱ ἐκ τοῦ τριφυλίου Περόκχι Θεόδωρος Γιαννούλη καὶ Βασίλειος Τασοῦλη κατηγοροῦνται ἐπὶ τῷ διὰ πνιγμοῦ φόνι τοῦ μουχτάρη τοῦ ρηθέντος χωρίου Νάσιου φυγοδικοῦσι, δικασθέντες ἐρήμην κατεδικάσθησαν εἰς 15ετὴ ἐκτέλῃ διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερ. 39 76ρ. 1314 καὶ ἀριθ. 7η ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις κακουργοδικείου. ἀγγέλλεται ὅτι συνωδὰ τοῖς ἀρ. 377, 378 καὶ 381 τῆς Πιν. Δικον. θὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα ἐπὶ τῆς κατατρεχθείσης αὐτῶν περιουσίας.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Φωνῆς τῆς Ἠπείρου»

Ὅχι μόνον δὲν ὑπεγράψαμεν τὴν σταλείσαν ἀνκυστὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἶκ. Παιτριάχην, ἀλλ' οὔτε γινώσκιν ἐλάβομεν αὐτῆς, ἐξεπλάγην δὲ ἀναγνόντες τὸ γραφὲν κατὰ παράκλησιν ἐνδιαφερομένων, ὅτι αὐτὴ ὑπεγράφη παρὰ πάντων τῶν ἐνταῦθα Δροβινιατῶν ἀνερχομένων εἰς 50! ἔτι δὲ περισσώτερον ἐξεπλάγην μεν πληροφορηθέντες παρὰ τινος Μ. Θ. Λάπα ὅτι οἱ ἐκ τῶν ὑπογραφῶντων ἈΘ. Βάβουλης καὶ Σταυρὸς Παιπουτζόπουλος ἐκ πλάνης ὡς ὠμολόγησαν ὑπεγράψαν. Λοιπὸν δὲν εἶνε ἀπορον ὅπως ἀπέναντι τῶν 50 οἱ 15! Καὶ ἂν οἱ ὑπογράψαντες τὴν προηγουμένην δῆλωσιν εἶνε αὐτοὶ καὶ μόνον οἱ ἀρμόδιοι, ἅς κρίνωσιν.

Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἔχομεν συγγενεῖς ἐν Δροβινίᾳ, παρακαλοῦνται οἱ ὑπογράψαντες τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 309 φύλλον τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος νὰ δηλώσωσι κατηγορηματικῶς ποῖος εἶνε ὁ ἐπινοήσας τὴν φάμπρικαν τῶν ἐπιτιμίων καὶ τὴν ὠθῆσιν τῶν νέων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πολυγαμίας, ἄλλως ἀνήκει αὐτοῖς, νομίζομεν, δικαίως ὁ τίτλος τοῦ συκοφάντου.

Ἀθῆναι, 14 Δ' ὀρίον 1898.

Διατελοῦμεν

Μιχ. Λάππας, Π. Ἐξάρχος, Π. Οἰκονόμου, Δημ. Λάππας, Κ. Οἰκονόμου, Μ. Σ. Δρόσος, Ν. Σ. Δρόσος, Δημ. Α. Παπαζαφείρης (Τσατσᾶς), Σ. Α. Παπαζαφείρης (Τσατσᾶς), Ἀθανάσιος Αὐγέρης, Νικ. Α. Παπαζαφείρης (Τσατσᾶς), Θεοφάνης Χ. Μᾶνος, Μιχ. Δρόσος.

Σημ. Φ. Η. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐλάβομεν καὶ ἑτέραν διατίθην ἣν ἐλεψαι χώρου παραλείπομεν. Νουθετοῦμεν ὅμως ὅτι ἐξητηλήθη πλέον τὸ ζή-

καὶ ἡ ἀπόφασίς τοῦ Ἀλῆ, μεγίστην ἐνδεικνύουσα τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ, εἰς πολλὴν ἐνέχυλε τοὺς συμμάχους ἀθυρίαν καὶ ἐψύχρανε τὸν ζήλον αὐτῶν καὶ τὸ δὴ σπουδαιότερον, οἱ Ἀλβανοὶ ὑπάρχοντες, πολλὰς ἤδη λαβόντες ὑπονοίας, ὅτι ἕτεραι πάντῃ ἀλλότριαι τῆς τοῦ Ἀλῆ ὑποστροφῆς ἦσαν αἱ βλάβαι καὶ αἱ προθέσεις τῶν συμμάχων αὐτῶν Χριστιανῶν, ἤρξαντο δυσπιστοῦντες καὶ δυσμενῶς πρὸς αὐτοὺς διακείμενοι.

Ταῦτα συνέβαινον κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πολιορκουμένης τῆς Ἀρτης ὑπὸ τῶν συμμάχων, ἡ θέσις τοῦ ἐν αὐτῇ ἐγκεκλεισμένου Ἰσμαὴλ Πασόμπεην καλίστατο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ δεινότερα, ὅτε ὁ Χουρσίτ μεζονα κεκτημένος ἐλευθερίαν κινήσεων, ἐνεκα τῆς συνομολογηθείσης, ὡς εἴρηται, ἀναχωρῆς, ἐπέμψε τὸν Ὀμέρ Βρυώνην, ἄγοντα σῶμα ἐξακισχιλίων Ἀλβανῶν πρὸς διαλύσιν τῆς πολιορκίας. ὁ Βρυώνης, ἐπιτηδεύων ἐργασθεῖς παρὰ τοῖς ἐκείνου ὁμοφύλοις, εἴτινες ἦσαν σύμμαχοι τῶν Σουλωτῶν, κατάρθωσε πολλὰ ὑπισχνόμενος ν' ἀποσπάσῃ πάντας τοὺς ὑπὸ τὸν Ταχίρ Ἀμπάζην, ἄγον Μουχουρτάσην καὶ Ἐλμάζ Μίτσιον ὁπλίτας μετὰ τῶν ἀρχηγῶν. Ἐωθεῖς δὲ μετ' αὐτῶν ἐπῆλθε κατὰ τῶν πολιορκητῶν τὴν 17 Νοεμβρίου καὶ ἡνάγκασεν αὐτοὺς, ὑποστάντας οὐκ ὀλίγας ζημίας, νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν καὶ ν' ἀπέλθωσιν εἰ μὲν εἰς Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν, οἱ δὲ ἄλλοι.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν Ἀρτῇ καὶ Πρεβιζῇ καὶ τοῖς λοιποῖς σημείοις, ἐνθα συνητῶντο τὰ νήματα τοῦ ἐν Ἠπείρῳ ὑπανομένου

τήμα παρελκυσθὲν εἰς προσωπικὰς διαφορὰς ἐφ' ὧν θεωροῦμεν καθήκον νὰ κλείσωμεν τὰς στήλας τῆς Φωνῆς.

ΔΩΔΩΝΗ

Εἰκοτογραφημένον Ἠπειρωτικὸν Ἡμερολόγιον

Ἐξεδόθη χθὲς καὶ ἀποστέλλεται εἰς πάντα ἀποστέλοντα φρ. 2 καὶ λεπτὰ 30 διὰ ταχυδρομικά.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θέλοντες νὰ ἀποκτήσωσι τὴν Δωδώνην δέον νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ἠπείρου». Ὅσοι θέλουν νὰ λάβωσι καὶ τὸν πρῶτον τόμον ἐκδοθέντα κατὰ τὸ 1896 θὰ προσθέτωσι φρ. 2 εἰς χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημα τοῦ τόπου αὐτῶν.

Περιεχόμενα. Ἡμερολόγιον. — Ἀντὶ προλόγου. — Συρράκον (εἰκὼν). — Ἡ Χειμάρρα. — Ὁ Ψωμοπάτης (ποίημα Κρυστάλλῃ). — Ἡπειρωτικὴ παράδοσις περὶ τῶν Ἀρχαίων. — Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως μετὰ εἰκόνας. — Ζαγορία, Δρόπολις, Λούντζη, Ἀργυροκάστρον. — Βρυκόλακας, κατὰ Ἡπειρωτικὴν παράδοσιν. — Ἀρχαιολογικαὶ μελέται Μαυροπούλου καὶ Τεταχίου. — Ἐγγραφα ἐκ τῶν ἀρχαίων τοῦ βιλαετίου Ζαγορίου. — Ψυχολογὸν ἐραστῆς (ποίημα). — Ἀναμνήσεις τριῶν ἡμερῶν μετὰ εἰκόνας. — Ἡ πομπεμένη. — Μαυρίκιος Καρλιε μετὰ εἰκόνας. — Τὸ Μέτασθον, ἦθη καὶ ἔθιμα, ὁ γάμος. — Τὸ Κυνήγιον τῆς αἰγάγρου (ἀγριόγιδος). — Ζουδίλα μετὰ εἰκόνας. — Ὁσμὴν πασᾶς μετὰ εἰκόνας. — Τμήμα Ριζῆ Ἀργυροκάστρου. — Ἡ μονὴ Ραγίου ἐν Θεσπρωτίᾳ μετὰ εἰκόνας καὶ ἐπιστολῆς τοῦ Ἀλῆ. — Αἱ Μπερατλίδες. — Μητροπολίτης Παρχμυθίας μετὰ εἰκόνας. — Ἡ Ἀλωπουνοραῖς, ἀνέκδοτον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ. — Παροιμίαι. Αἰνίγματα. — Στιχοπλοκία. — Δημῶδη Ἡπειρωτικὰ τραγούδια. — Μοιρολόγια. — Δημῶδη Ἀλβανικὰ τραγούδια. — Νεκρολογίαι, Ζωγράφος, Μελάς Γιαννόπουλος, μετὰ εἰκόνας, Σπαθᾶκης, Βουσάκης καὶ Χασιώτης κτλ.

Ὅσοι δὲν ἐπέστρεψαν τὰς Ἀγγελίας παρακαλοῦνται νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν ἵνα λάβωσι τὴν Δωδώνην ἥτις ἀπὸ αὐρίον θὰ ἀποσταλῇ πρὸς ἐκείνοιο οἵτινες ἐγκαίρως ἐπέστρεψαν τὴν ἀγγελίαν. Εἰς δὲ τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος θὰ εἰδοποιηθῶσι πάντες διὰ τῆς ἀλληλογραφίας ἵνα φροντίσωσι καὶ παραλάβωσι παρὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ σώματα.

ἐπαναστατικοῦ ἱστοῦ, αἱ τοῦ Χουρσίτ πρὸς τὸν Ἀλῆν διαπραγματεύσεις παρετείνοντο ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος. Εἰς ἀπόγνωσιν δὲ εἶχε περιέλθει ὁ ἄθλιος πολιορκούμενος, ἅτε τοῦ στρατάρχου ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἄνευ ὄρων παραδοσιν αὐτοῦ καὶ τῶν φρουρίων. Καὶ ἐν ᾧ παρήτεινε τὰς διαπραγματεύσεις, ἐπετεγγανεν ὁ Χουρσίτ τὴν διὰ προδοσίας κατάληψιν τῶν ἰσχυρῶν ὀχυρωμάτων καὶ τοῦ πύργου τῶν Λιθαριτσιῶν δι' ἀργυρίου δελεάσας τὸν φρούραρχον καὶ ἀρχηγὸν τῶν ἐν τῷ πύργῳ Γεγκιδῶν, Χαρίς Γιάσκας. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου 1821 ὁλόκληρος ἡ φρουρὰ ἀνοίξασα τὰς πύλας προσῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Χουρσίτ. Οὕτω δὲ ὁ Ἀλῆς περιωρίσθη τοῦ λοιποῦ εἰς μόνον τὸ κυρίως φρούριον. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας προσῆλθεν τῷ Ὀμέρ Βρυώνῃ καὶ οἱ Ἀλβανοὶ ὀπλαρχηγοί, θέλων ὁ ἐπιτήδειος Χουρσίτ διὰ γενναίας τινος πράξεως ἐνθελαι μὲν ν' ἀμείψῃ τὰς πρὸς τὸ Δοβλέτι ἐκδουλεύσεις τοῦ Βρυώνη, ἐνθεν δὲ νὰ διαθροῖ τὴν φυλετικὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀλβανῶν καὶ ἀνάγκασῃ οὕτω πάντας τοὺς ἀπομεινάντας ἐπὶ παρὰ τῷ Ἀλῇ ὁμοφύλου τῶν καὶ τοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ συμπαθούοντας ἐπὶ αὐτῷ νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι, προκάλεσε τὸν ὑπὸ τῆς Πύλης προδιδασκόμενον τοῦ Ὀμέρ Βρυώνη εἰς τὸν βαθμὸν Πάσα μετρεῖς ἱπποῦρας καὶ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ συγχρόνως εἰς τὴν θέσιν τοῦ διοικητοῦ Ἰωαννίνων καὶ Δελβίνου, ἀντὶ τοῦ πρὸ τινος ἐνεκα ἐπανειλημμένων τοῦ Χουρσίτ ἐκθέσεων εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Σουλτάνου ὑποπεσόντος Πάσα Ἰσμαὴλ Πασᾶ. (ἀκολουθεῖ)